

dimecres, 2 de juliol de 2008

Amazics i catalans

La galeria

MAGÍ SUNYER

Dijous 3 de juliol, s'inicia a Tarragona el periple d'enguany de Veus Paral·leles, que durà les poesies de vuit poetes, quatre de catalans i quatre d'amazics, a Vilafranca del Penedès, Girona, Barcelona, Badalona i Mallorca, i posteriorment a Algèria. Veus Paral·leles ha fet aquest mateix exercici, que jo recordi, amb poetes bascos, portuguesos, gal·lesos, asturians i italians, al costat cada vegada de quatre poetes catalans. Un sa exercici de convivència cultural i d'obertura comandat per l'equip promotor: Albert Mestres, Sofia Fonseca i l'actriu Mireia Chalamanch. És un honor formar part de l'experiència en aquesta edició. Fa una il·lusió especial perquè la parella de ball és una llengua sovint amagada entre nosaltres i als països d'origen. Llegia l'altre dia que l'amazic o berber és la tercera llengua en nombre de parlants de Catalunya. Per simplificació i mala informació, sovint pensem que els magribins que han vingut en els últims temps a viure amb nosaltres parlen àrab, i ignorem que molts formen part d'una cultura amb llengua sense Estat, amb les dificultats que nosaltres coneixem per experiència pròpia. Crec que aquest ha de ser el plantejament cultural per a aquest país: la llengua pròpia que es desenvolupa amb totes les seves potencialitats i que es relaciona lliurement amb aquelles que considera convenient, amb una utilització de la cultura per a allò que li hauria de ser propi: l'agermanament, la relació, l'avenç cap al mutu coneixement i la convivència fructífera.